

Sygn. akt II UK 122/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku F. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w E.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację F. K. od wyroku Sądu Okręgowego w E. z dnia 12 grudnia 2012 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w E. z dnia 9 sierpnia 2012 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Ustalono, że w okresie od dnia 1 kwietnia 1978 r. do dnia 1 stycznia 1999 r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie B. w B., gdzie wykonywał pracę montażysty konstrukcji żelbetowych na wysokości łącznie przez okres 14 lat, 3 miesięcy i 23 dni. Praca o podobnym charakterze nie została wymieniona w załącznikach do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), lecz w dziale V pod poz. 5

pkt 2 zarządzenia resortowego Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych ujęto pracę montażysty konstrukcji metalowych.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych. Skarżący zarzucił naruszenie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz w związku z § 2 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, § 105 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych warunków bezpieczeństwa i higieny pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 ze zm.) przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że wykonywana przez niego praca nie spełnia warunków niezbędnych do uznania za pracę w szczególnych warunkach, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wytknął ponadto naruszenie przepisów postępowania – art. 227, art. 244 § 1 i 2 w związku z art. 245 k.p.c. - przez nieuprawnioną odmowę waloru dowodowego przedstawionym przez stronę dokumentom, jako dokumentom prywatnym oraz art. 381 k.p.c. przez zaniechanie uzupełniającego przesłuchania świadków przesłuchanych przed sądem pierwszej instancji oraz nowych świadków.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i potrzebę wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz prac wykazanych w załączniku-wykazie A do tego rozporządzenia co do ich relacji do przepisów zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r., budzących poważne wątpliwości w zakresie stwierdzenia, czy praca montera konstrukcji żelbetowych jest pracą, o której mowa w wykazie A, dział V, poz. 5.

Skarżący odwołał się ponadto do oczywistej zasadności skargi „ze względu na dostępny w sprawie materiał dowodowy, w tym wnioskowany przez ubezpieczonego na etapie postępowania w drugiej instancji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje tymczasem do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, a argument o oczywistości skargi został zbudowany na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Nie budzi wątpliwości i nie jest kwestionowane ustalenie czasu wykonywania przez skarżącego pracy, której domaga się zakwalifikowania jako wykonywanej w szczególnych warunkach przez okres krótszy niż okres 15 lat, wymagany jako warunek prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z czym

rozstrzygnięcie postawionego w skardze problemu prawnego nie ma znaczenia w sprawie.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).